

KEMENES HENRIETTE

Agár

*Megalkuvásunk pincszobáit el fogják
önteni az olvadó havak, s megkezdődik,
ágyunk alá épített titkos városunk népének
hosszú vándorlása. Valami átázhatott idebenn,*

*szivacsos agyvelő, bedagadt ajtón egy
bódulatig rángatott kilincs. [Mindig csak
az fájt igazán, ha nem fájt semmi.]
Éjjel több helyen becsorgott a víz,*

*hanyagul lerúgott bal cipőd dombjáról
nézek most lefelé a sűrű csészeregetegre.
Vékony falak salétromos sóhaján túl, fogai
közt hozza a tavaszt egy hárfahátú agár.*

2016. december 18.

KEMENES HENRIETTE
(1988, Nagyvárad) a
Nagyvárad Állami Egye-
tem jogi karán szerzett
diplomát. Érdeklődési
köre a büntető törvény-
könyvtől a verseskötetek
felé tolódott, különösen a
kortárs költők verseit
olvassa előszeretettel.
Verset és rövidprózát ír.

AHA-élmény

*Ismét bocsánatot kellene
kérnem, amiért, végül is,
engem ez egyáltalán nem
érdekel, hallom a beszédet,
a nyelv mégis ismeretlen,
csak azt tudom biztosan,
hogy keménnyé fagy rajtam
a bőr, ha nem sietek, pedig
vigyáznom kellene arcom
homokszemcséire, miket
minden évben leperget
a szitakezű novemberi fagy.
Mégsem érzek fenyegetést
ebben az egészben, csak ez
a tompa nyomás van velem,
mint egy lassan áramló,
langyos szürkület a város
felett, elkopott smirgli
egy lüktető halántékon.
Végül mégiscsak eszembe
jutnak a mentás savanyúcukor
zacskójába, gondos figyelemmel
gyűjtögetett nyugdíjszelvények,
egy fényesre kopott, sötétkék
füss mellény, az emlékek lovairól
patakzó veríték a szekeret nyomó
súlyos átok alatt, és minden, ami egy
koporsóból kilopott retikülbe elférhet.*

*Míg a bal hüvelykujj lepattan a tönkről,
a jobb kéz szorítása a balta nyelén –*

változatlan.

2016. december 26.

Khepri-változat

*Mászóka fokaira csempészett
zsilettpengék cinkos vigyora
villan az éjben, ágyunk alól
előkúsznak a ledöntött
homokvárak szörnyei.
Hagyjatok belőlem valamit
nekem is, mire megjön
a holnap nem marad hajlék,
csak fészület. Csöndben
nyüszít az éjszaka, fekete
húsát a hajnal kutyái tépik.
Állok mozdulatlan, mint
az üvegcsontú gyermek, míg
a Napot lassan lábaimhoz görgeti
egy tükörkék szkarabeusz bogár.*

2016. december 28.

Hangya

*A hangyában van egy állandó,
lesben álló, aprócska rezzenés, amit
arra a pillanatra tartogat, mikor
kockacukrot hall koppanni a konyhakövön.
Cukormentes napjain, míg a hangya
ügyes-bajos dolgát végzi, rezzenése,
egy háromlábú széken, a tűzhely mellett,
kényszer-tétlen pihen benne.
Túlélés –
ösztön vagy szándék.
De akkor mi ez a
r e z z e n é s ?*

2016. szeptember 21.

Mese hat megadott szóval

Aznap történt, mikor betekart minket az ég, ez az izzó, szilánkos tükör. Magunkat láttuk benne, integettün, s az ég mindannyiszor visszaintegetett. Tudtuk előre, hogy így lesz, hisz mi voltunk a kiválasztottak. Számoltuk a megmaradt hónapokat, napokat s a teljes sötétség közeledte ajkunk holdsarlóját egyre lennebb görbítette. Az utolsó estén csöndesen vízbe fojtottuk és eltemettük összes állatainkat, felégettük a házat, a kertet, s levetettük a ruhánk. A száraz füvet szél borzolta, fönn már csattogtak a villámok s a megvadult asztalok riadtan vágattak a mezőn. Egy pillanat lehetett vagy annyi sem. Vége volt. Eltompult a fergeteg s a csönd pernyéje feketén szállt alá. A tükör ott hevert porrá törten csupasz talpunk alatt. Csak álltunk egymással szemben, fényév vagy karnyújtásnyi távolságban, már nem tudom, hisz összetört a tér is. Az idő, mint a megolvadt üveg csorgott kihegyezett könnyökünkről. Nem moccant egyikünk sem. Csak szemem rebbent néha nehezen, pillámról sűrű ezüst szilánk hullt a mélybe. Hó temette be a tájat, fogunkon fenődtek a fagy kései. Néztük egymást nesztelen s meztelen, ahogy átlátszó testünkből lassan kiserken a piros vér, majd a hajszál-patakok megrajzolják felszíni érrendszerünk. Óriások voltunk, lábunknál, ami a világból maradt. Elaludtunk. Alvadt vérünk lassan kérget formált bőrünkön, a könny leragasztotta szemünk, a hosszú évek pora betapasztotta szánk és fülünk. Kígyózó indákká nőttek körmeink. Amikor eljött az új tavasz, mi fákká lettünk, kipattantak az első rügyek, majd virágba borultunk, viaszos leveleinken kopogott az eső. Ősszel mézes termést hoztunk. Érdes testünket majmok mászták, vállunkon színes madarak hada fészkelt, gyökerünk bolyhai közé nedves orrú állatok vackoltak. Évek milliói peregtek, a fák helyén két hegy lett, s végül ők is egygé forrtak. Majmokból lett, kíváncsi, emberforma teremtmények tűnnek fel a hosszú gerincen olykor, s bár ésszerű magyarázat nincs rá, mégis sokáig elidőznek itt. Némelyikük csak ül, mások az eget kémlelik, esetleg szunyókálnak a napsütötte hegyoldalon. Egyikük egyszer fennakadt szemekkel bámult maga elé, majd fülét hirtelen a földre tapasztotta s feszülten figyelt. Esküszik rá, hogy a mélyben mintha két szív dobbant volna, lehet, csak egy, nem hallani tisztán a morajlástól, de bizonyos volt benne, hogy dobbant valami. Ha tényleg két szív van odalenn, magyarázta, nagyon közel lehetnek egymáshoz, összesimulva, valahogy úgy, mint fokhagymában két szomszédos gerezd.

Kinevették.